

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Mgr. Ing. J. B.**
bytem
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Kulhavým
sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1

proti

žalované: **Generální inspekce bezpečnostních sborů**
sídlem Skokanská 2311/3, Praha 6 – Břevnov

o žalobě proti rozhodnutí ředitele žalované ze dne 1. 2. 2016, čj. GI-IF-31-12/2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ředitele žalované ze dne 1. 2. 2016, čj. GI IF 31-12/2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle

ustanovení § 90 odst. 5 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí 1. odboru - kanceláře ředitele žalované (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 30. 12. 2015, čj. GI-IF-31-8/2015 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

2. Prvostupňovým rozhodnutím povinný subjekt s odkazem na § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) z důvodu zneužití práva na informace žalobcem rozhodl o odmítnutí žádosti o informace podané dne 16. 12. 2015 (dále jen „žádost o informace“), kterou se žalobce domáhal informace o profesní minulosti a kariéře pplk. Mgr. P. T., rady Generální inspekce bezpečnostních sborů, tedy kde, od kdy do kdy a na jakých služebních místech působil v rámci bezpečnostních sborů a od kdy je ve služebním poměru u povinného subjektu, a dále o výši jeho platu, kázeňských odměn a odměn za dobu od 1. 1. 2015 do dne vyřízení žádosti o informace, měsíčně i celkem, s uvedením roku jeho narození a obce, ve které má trvalý pobyt, a v případě kázeňských odměn s uvedením důvodů pro jejich poskytnutí. Zneužití práva žalobcem spatřoval povinný subjekt ve skutečnosti, že spolu se žádostí o informace podanou žalobcem byla podána ještě žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., ze strany pana T. H., jenž je obě osobně doručil žalované právě dne 16. 12. 2015 poté, co bylo dne 7.12.2015 doručeno panu Mgr. M. Š. rozhodnutí žalované o odmítnutí jeho časově předcházející žádosti o informace ze dne 21. 8. 2015, zaevidované pod čj. GI-ID-19-20/2015. Žádost o informace žalobce tak byla spolu s obsahově totožnou žádostí o informace pana T. H. podle hodnocení povinného subjektu fakticky jen opakovanou žádostí o informace Mgr. M. Š., podanou a vyřízenou již dříve povinným subjektem.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnula předchozí průběh správního řízení a sumarizovala závěry vyslovené v prvostupňovém rozhodnutí (str. 1 – 3).
4. Odvolací námitce žalobce, že nebyl povinen v žádosti o informace uvádět důvody svého dotazu, žalovaná obecně přisvědčila, nicméně zároveň dodala, že to neplatí pro situaci, kdy se jedná o zneužití práva žalobcem, kterému nebylo lze poskytnout ochranu, neboť zákaz zneužití práva je ve smyslu žalovanou odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu silnější nežli dovolení právem presumované. Z těchto důvodů a s odkazem na v rozhodnutí citované judikáty Nejvyššího správního soudu žalovaná implicitně odmítla námitku žalobce, že za takové situace zneužití práva žalobcem by měla být povinna žalobcem požadované informace poskytnout jen z toho důvodu, že pplk. Mgr. P. T. dostával za svou práci plat, jenž mu byl vyplácen z veřejných prostředků.
5. K námitce žalobce, že nezneužil svého práva na poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., že se šikanózně nechoval a že jeho spojení s Mgr. M. Š. není pro posouzení věci rozhodnou skutečností, protože Mgr. M. Š. zastupuje „v celé řadě právních věcí“ a s pplk. Mgr. P. T. neměl jiného osobního vztahu nežli obvyklého úředního styku, žalovaná dala za pravdu povinnému subjektu, když tento spojil žalobcovu žádost o informace s prakticky obsahově totožnou starší žádostí o poskytnutí informací podanou ze strany Mgr. M. Š. dne 21. 8. 2015. Následně žalovaná vyjmenovala spisovou dokumentaci, z níž plynula osobní provázanost Mgr. M. Š. a žalobce, resp. primární zájem Mgr. M. Š. za každou cenu, a to nyní i prostřednictvím žalobce, získat informace k osobě pplk. Mgr.

P. T., kterými by dle názoru žalované následně z jeho strany došlo toliko k dehonestaci, očerňování, provokování, nenávisti či šikaně pplk. Mgr. P. T. Poskytnutím vyžádaných informací žalobci by se tedy podle žalované vytratila informační podstata takto žalobcem získaných informací, jež by následně posloužily jinému než zákonem předpokládanému účelu, a to po předání osobě Mgr. M. Š. k osobní újmě na straně pplk. Mgr. P. T. Žalovaná proto jako zásadně účelovou odmítla procesní argumentaci žalobce, v níž tento za irrelevantní označil právě posuzování jeho spojení s Mgr. M. Š., se závěrem, že zneužití práva žalobcem je třeba vnímat nikoliv jako výkon jeho práva, nýbrž jako jeho protiprávní jednání.

6. Žalovaná se rovněž v napadeném rozhodnutí neztotožnila s námitkou žalobce, že by povinným subjektem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu pod čj. 1 Afs 107/2004 – 78, resp. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 70/2008 – 74 nebyly pro projednávanou věc relevantní, když podle žalobce nikterak neřešily situaci odeprání práva na informace, nýbrž jen obcházení účelu zákona v daňovém řízení, případně otázku zneužití práva na osvobození od soudních poplatků. Žalovaná v této souvislosti uzavřela, že souvislost s projednávanou věcí byla dána především samotným faktem, že obě citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu definují samotný princip zneužití práva, přičemž i sám žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 133/2011 – 43, jenž dále subsumoval definici zneužití práva uvedenou právě v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 107/2004 – 48.

III. Žaloba

7. Žalobce v podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a shrnul závěry plynoucí z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, jakož i napadeného rozhodnutí. Namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a spočívající na „*účelově pokřiveném*“ výkladu žalované, když jím žalovaná odmítla žalobci poskytnout informace na základě jeho žádosti o informace týkající se osoby pplk. Mgr. P. T.
8. Žalobce v žalobě nejprve v obecné rovině a bez podrobnější argumentace, toliko s odkazem na webové stránky Ligy lidských práv a na internetu zveřejněný (a žalobcem citovaný) článek na serveru lidovky.cz, namítl, že napadené rozhodnutí zcela zapadá „*do obvyklého vzorce chování*“ žalované, která odmítáním poskytování informací provádí „*zametání protiprávního jednání příslušníků Policie ČR*“, resp. „*uměle vytváří účelová obvinění u policistů, které je třeba odstranit na objednávku*“, čili žalovaná opakovaně a systematicky odmítá poskytovat veřejnosti a žadatelům o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., informace o svých zaměstnancích a o jim vyplácených platech a odměnách.
9. Další žalobní námitkou se žalobce vyslovoval s odkazem na jím zmiňované nálezy Ústavního soudu, jakož i rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu k tomu, že žalovaná byla povinna ve smyslu § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., poskytnout žalobci jím požadované informace o profesní sféře úřední osoby pplk. Mgr. P. T. včetně jeho platu a odměn, neboť jeho příjem byl vyplácen z veřejných prostředků. Odeprání takových informací by podle žalobce bylo možné jenom zcela výjimečně na základě principu proporcionality, anebo v případě prokazatelného zneužití práva žadatelem o informace.
10. Ve své stěžejní žalobní námitce pak žalobce rozporoval, že by žalovaná údajně zneužití práva žalobcem konstruovala právně relevantně, tj. že by nezpochybnitelně doložila spojení žalobce s Mgr. M. Š. a p. T. H. Žalobce označil odmítnutí poskytnutí informace z důvodu zneužití práva za krajní prostředek povinného subjektu v situacích, kdy tentýž

žadatel podává opakovaně v téže věci totožnou žádost o informace, jejímž jediným cílem je poškození jiného. Spojení žalobce se žadatelem Mgr. M. Š. nebylo dle názoru žalobce prokazatelně žalovanou doloženo, čili bylo toliko spekulativně a bez důkazů tvrzeno s cílem údajného společného zájmu žalobce a Mgr. M. Š. na očernění pplk. Mgr. P. T. v profesním životě. Spekulace a domněnky provázely rovněž závěry žalované, že žádost o informace byla sepsána z popudu Mgr. M. Š., resp. byla dokonce jeho žádostí o informace z titulu vzájemného přátelství mezi žalobcem a Mgr. M. Š. Spekulativní bylo dle žalobce i prohlášení pplk. Mgr. P. T., o které se žalovaná v napadeném rozhodnutí opřela, v tom smyslu, že na jeho straně existovala domněnka, že by žalobce mohl takto poskytnuté informace předat p. Mgr. M. Š. K tvrzené dehonestaci pplk. Mgr. P. T. pak žalovaná v napadeném rozhodnutí neuvedla jediný případ, kdy by žalobce či p. Mgr. M. Š. použili poskytnuté informace pro jinou než vlastní potřebu, např. jejich zveřejnění. Samotná formulace žádosti o informace navíc žádným dehonestacním potenciálem nedisponovala. Žalobce při této příležitosti konstatoval, že je profesí advokát a že p. Mgr. M. Š. zastupoval „v celé řadě právních věcí“, stejně jako p. Mgr. M. Š. zastupoval žalobce v případech, kdy byl sám poškozen Policií ČR. Samotný fakt spojení s osobou p. Mgr. M. Š. tedy nemohl žalobce diskvalifikovat z práva na přístup k informacím o úřední osobě pplk. Mgr. P. T., čili činit ze žalobce a p. Mgr. M. Š. „jakési občany druhé kategorie, kteří mají méně práv nežli ostatní“. Následně žalobce vylíčil další skutkové okolnosti k osobě pplk. Mgr. P. T., který podle něj obtěžoval p. Mgr. M. Š. předvoláváním k podávání vysvětlení, jež nezasílal v dostatečném časovém předstihu, a odmítal připustit zastoupení p. Mgr. M. Š. žalobcem. Zároveň žalobce uvedl, že pplk. Mgr. P. T. odmítal jednat s Mgr. M. Š. jako s poškozeným a přiznat mu práva poškozeného. Na postup pplk. Mgr. P. T. si proto jak žalobce, tak Mgr. M. Š. stěžovali jeho nadřízeným, resp. Městskému státnímu zastupitelství v Praze. Žalobce zároveň uvedl, že žalovaná v napadeném rozhodnutí sice citovala údajně urážlivé výroky Mgr. M. Š., nicméně nikoliv celé, když je vytrhávala z kontextu s „prokazatelně šikanózním jednáním“ pplk. Mgr. P. T. Žalobce nakonec bez dalšího odmítl, že by vůči žalované zneužil právo na informace nebo se choval šikanózně. Tím, kdo zneužíval právo a jednal šikanózně, byla naopak žalovaná a její úřední osoba - pplk. Mgr. P. T., který neunesl stížnost žalobce a naopak podal podnět k zahájení kárného řízení na žalobce k České advokátní komoře.

11. V poslední žalobní námitce žalobce namítl, že žalovaná se nemohla a nesměla zabývat důvody podané žádosti o informace, neboť z rozsudků Nejvyššího správního soudu (čj. 8 As 57/2006 – 67) vyplývá, že motivace žadatele k podání žádosti o informace není pro posouzení věci podstatná. Žalobce tak zopakoval svoji odvolací námitku, a shodně tomu bylo i v případě rozporování použitelnosti rozsudků Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 107/2004 – 48 a čj. 1 As 70/2008 – 74, u nichž znovu namítl jejich neaplikovatelnost na projednávanou věc s tím, že tyto rozsudky neřešily otázku, zdali zneužitím práva mohla být i samotná žádost o informaci. K tomu žalobce dodal, že samotný zákon č. 106/1999 Sb., nedefinuje výslovně jako důvod odmítnutí žádosti o informace zneužití práva na informace. Zákon pro tyto účely konstruuje v souvislosti s příliš mnoha žádostmi jednoho žadatele možnost povinného subjektu požadovat po žadateli úhradu nákladů. Žalobce konečně odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, čj. 7 As 119/2011 – 33, v němž soud judikoval, že pouhý počet vedených řízení o žádostech o informace nemůže sám o sobě svědčit o samoučelnosti podání stěžovatelky, a závěr o šikanózním výkonu práva soud učinil teprve z charakteru těchto sporů. Ani tak podle žalobce v odkazovaném případě nedošlo k odepření informací, ale pouze k odepření

osvobození od soudních poplatků. Konečně žalobce v souvislosti s touto žalobní námitkou formuloval s odkazem na právní úpravu i citované rozsudky Nejvyššího správního soudu závěr, že právo na informace je významným politickým právem zakotveným na ústavní úrovni a zároveň prostředkem ke kontrole veřejné správy ze strany veřejnosti.

12. Žalobce dodal, že svou žádost o informace podal ve stejný den jako své vyjádření ke stížnosti pplk. Mgr. P. T., kterou jmenovaný podal proti žalobci u České advokátní komory.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaná ve svém obsáhlém vyjádření k žalobě setrvala na svém procesním stanovisku a podstatnou část vyjádření věnovala detailnímu popisu personální provázanosti žalobce a osob Mgr. M. Š. a pana T. H. s tím, že v jeho úvodu zkonstatovala, že žádost o informace byla žalobcem obsahově totožně podána až poté, co bylo žadateli o informace Mgr. M. Š. ze strany povinného subjektu odmítnuto poskytnutí těchto informací pro zneužití jeho práva na informace.
14. Následně se žalovaná vyjádřila k osobě pana Mgr. M. Š. a jeho žádosti o informace v tom smyslu, že proti rozhodnutí žalované podal Mgr. M. Š. k Městskému soudu v Praze samostatnou žalobu vedenou pod čj. 3 A 46/2016. Žalovaná konstatovala, že p. Mgr. M. Š. doručil povinnému subjektu do spisu písemnost nazvanou „Opožděné doručení předvolání k podání vysvětlení na den 22. 9. 2015, námitka podjatosti podle § 30 trestního řádu“ (založeno na č. I. 4-6 spisu č. j. Gi-lF-31/2015), ve které právě Mgr. M. Š. ve vztahu k osobě pplk. Mgr. P. T. mimo jiné uvedl následující: *„Vyjadřuji názor, že jste sociopat, opilý vlastní mocí, vyvoláváním pocitů strachu a bezmoci před lidmi, se kterými přicházíte do úředního styku, nečiní vám problémy porušovat nebo účelově vykládat zákon a jistě by bylo pozoruhodné dozvědět se více o vašem psychologickém profilu. Vyjadřuji názor, že v každém případě jste z těchto důvodů morálně i odborně nezpůsobilý zastávat úřední funkci, kterou vykonáváte. Také z těchto důvodů (nikoliv však výlučně z nich) jsem dne 21. 8. 2015 požádal Generální inspekci bezpečnostních sborů o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o vaší profesní minulosti a kariéře, o tom, kde všude, od kdy do kdy a na jakých služebních místech jste působil v rámci bezpečnostních sborů a od kdy jste ve služebním poměru u GIBS, a o výši platu a odměn, které vám byly vyplaceny za rok 2015 (měsíčně i celkem), tj. od 1. 1. 2015 až do dne vyřízení této žádosti.“* Povinný subjekt tak podle žalované zcela správně přihlédl k tomu, že žádost o informace Mgr. M. Š. nesla znaky zneužití práva na informace ze strany žadatele o informace.
15. Žalovaná se výslovně vyjádřila rovněž k propojení mezi žádostí o informace žalobce na jedné straně a žádostí o prakticky tytéž informace ohledně osoby pplk. Mgr. P. T. podanou u povinného subjektu ve stejný den ze strany pana T. H. Rovněž jeho žádost byla povinným subjektem, potažmo žalovanou, odmítnuta pro zneužití práva a pan T. H. podal proti rozhodnutí žalované rovněž správní žalobu u Městského soudu v Praze, která je vedena pod sp. zn. 11 A 52/2016.
16. Ke vzájemné propojenosti žalobce s osobami Mgr. M. Š. a pana T. H. žalovaná s odkazem na konkrétní historické spisy uvedla, že z podání žalobce bylo opakovaně zjevné, že jeho jako advokáta právně v záležitostech jeho žádostí o informace zastupoval p. Mgr. M. Š., ačkoliv advokátem nebyl. Tuto skutečnost žalobce ostatně výslovně přiznal i v samotné žalobě nebo ve svém vyjádření ze dne 12. 12. 2015 adresovaném České advokátní komoře. Dále žalovaná poukázala na skutečnost, že z veřejně dostupných údajů obchodního

rejstříku vyplývalo, že Mgr. M. Š. byl společníkem společnosti XY, s.r.o., zatímco pan T. H. byl jejím jednatelem. Z úředního záznamu sepsaného dne 18. 12. 2015 zaměstnankyní povinného subjektu paní H. F. vyplynulo, že žádosti o informace hromadně za žalobce, sebe sama i pana Mgr. M. Š. podával osobně na podatelně povinného subjektu dne 16. 12. 2015 pan T. H. V neposlední řadě žalovaná upozornila na skutečnost, že žalobce ve svých podáních uváděl jako adresu pro doručování adresu shodnou s bydlištěm pana T. H. Naposledy zmíněný pan T. H. přitom zveřejnil na serveru novinky.cz dne 23. 9. 2010 článek „*Řidič vysoudil náhradu 10 tisíc za nezákonně uloženou pokutu*“, v němž je popsán spor, ve kterém pana T. H. zastupoval pan Mgr. M. Š.. Toto prokazatelné vzájemné propojení obou jmenovaných osob se žalobcem pak vytvořilo právně významnou skutečnost časové a věcné posloupnosti podávání všech tří žádostí o informace, včetně žádosti o informace žalobce, přičemž bylo evidentní, že byly vyžadovány totožné informace k osobě pplk. Mgr. P. T. V tomto kontextu je dle názoru žalované naprosto zjevné, že Mgr. M. Š., jemuž byly vyžádané informace povinným subjektem odmítnuty, využil svých úzkých přátelských vazeb na žalobce a pana T. H. k tomu, aby tyto informace získal jejich prostřednictvím posléze podanými žádostmi o informace. Ty tak bylo nutné povinným subjektem fakticky vyhodnotit jako následné žádosti o informace Mgr. M. Š., jenž nebyl povinným subjektem napřímo uspokojen.

17. O věcné totožnosti žádostí o informace podaných Mgr. M. Š. , resp. žalobcem, svědčil shodný písemný projev a stylistika, obsahová totožnost požadovaných informací, které se týkají jedné konkrétní osoby – příslušníka povinného subjektu pplk. Mgr. P. T. za stejné období roku 2015, či shodné odstavcové rozložení textu. O časových vazbách žádosti o informace žalobce vzhledem k ostatním dvěma žádostem o informace pak svědčil fakt, že jak žádost o informace žalobce, tak žádost o informace pana T. H. byly podány panem T. H. na podatelně povinného subjektu společně, a to až poté, co nebyla povinným subjektem uspokojena (primární) žádost o informace Mgr. M. Š.
18. K osobě pplk. Mgr. P. T. žalovaná uvedla, že se jednalo o řadového příslušníka povinného subjektu, který neřídil a ani metodicky nevedl žádné jiné příslušníky a jehož činnost neměla žádné ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo hospodaření povinného subjektu. Pplk. Mgr. P. T. se podílel na činnosti povinného subjektu jako orgánu činného v trestním řízení. Vyhověním žádosti o informace by dle žalované došlo k umožnění šikany a přizívání pomsty chystané ze strany žalobce, neboť tento by vzhledem k vyjádření jmenovaného příslušníka povinného subjektu ze dne 21. 12. 2015 jeho služební činnost paralyzoval, a to i se zohledněním skutečnosti, že žalobce by předmětné informace dále poskytl Mgr. M. Š., přičemž se žalobce s Mgr. M. Š., jenž proti pplk. Mgr. P. T. invektivně vystoupil, v jednání proti němu vzájemně podporovali. Žalovaná v této souvislosti citovala judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž mimo její obecnou definiční hodnotu zneužití práva vyplývá, že u žádosti o informace o platech poskytovaných z veřejných prostředků, mají-li poškodit legitimní zájmy těch osob, kterých se týkají, např. je vydírat, šikanovat či vůči nim provokovat nenávisť, lze na základě principu zákazu zneužití práva odepřít poskytnutí takových informací. Žalovaná rovněž konstatovala, že v projednávaném případě se vytratila informační hodnota informací požadovaných žádostí o informace, neboť informace o pplk. Mgr. P. T. by v případě poskytnutí posloužily buď žalobci, nebo p. Mgr. M. Š. k dehonestaci osoby pplk. Mgr. P. T.. Ze samotného jednání žalobce bylo evidentní, že nepřipouštěl vlastní chyby, přičemž i proto ve styku s ním docházelo ke vzniku konfliktu, k jehož řešení žalobce nepřistupoval racionálně, utvrzoval se ve své vlastní pravdě s přehlížením

objektivních skutečností neslučitelných s vírou a přesvědčením žalobce a konstruoval nedůvodné a neoprávněné stížnosti vůči pplk. Mgr. P. T. v rámci probíhajícího řízení vedeného žalovanou pod čj. GI-K-787/2015, v němž bylo jakékoliv procesní pochybení pplk. Mgr. P. T. vyloučeno. O to větší potenciál žalovaná spatřovala v osobě p. Mgr. M. Š., odmítnutého žadatele o tytéž informace, který představuje s velkou měrou pravděpodobnosti riziko zvýšených verbálních i písemných útoků na pplk. Mgr. P. T. po obdržení vyžádaných informací prostřednictvím žalobce, když již dříve pplk. Mgr. P. T. intenzivně písemně napadl. Žalovaná uzavřela, že cílem žádosti žalobce o informace bylo koordinovaným jednáním ve shodě s osobami p. Mgr. M. Š. a pana T. H. na základě získaných informací poškodit osobu pplk. Mgr. P. T., šikanovat jej a dehonestovat, potažmo vůči němu vyprovokovat nenávisť, ztížit maximálně řádný výkon jeho služby, a tím ohrožit řádné plnění povinností žalované. Žalovaná dokonce vyjádřila obavu z toho, že poskytnutí informace žalobci o výši platu pplk. Mgr. P. T. by mohlo mít silnou vypovídací hodnotu jako měřítko pro navržení případného úplatku pro úřední osobu.

19. Žalovaná ve svém vyjádření popřela účelové tvrzení žalobce, že by plošně odmítala poskytovat informace veřejnosti a „zametala“ trestnou a protiprávní činnost příslušníků Policie ČR, když sama Mgr. M. Š. poskytla jím dále vyžadované informace ve směru k bývalému řediteli žalované Mgr. Ing. I. B., resp. bývalému náměstkovi ředitele žalované Mgr. D. B. Žalovaná rovněž odmítla argumentaci, v níž žalobce nedůvodně osočil ze šikanování právě pplk. Mgr. P. T., který toliko vyzval žalobce k podání vysvětlení k jím tvrzeným skutečnostem, jehož se ovšem žalobce s odkazem na to, že vše je obsaženo v listinných důkazech, odmítl zúčastnit. Žalovaná přitom zdůraznila, že právě žalobce a Mgr. M. Š. vyvolali aktivitu žalované v předmětném podnětu, tudíž měli následně poskytovat dostatečnou součinnost žalované, aby byl zajištěn řádný průběh řízení, což žalovaná označila za zcela nepochopitelné jednání obou oznamovatelů.

V. Replika žalobce

20. V replice k vyjádření žalovaného žalobce předeslal, že jeho předchozí kritika (stížnost) vůči úřední osobě pplk. Mgr. P. T. nevylučuje žalobce (natož sama o sobě) z práva na informace, a není proto zákonným důvodem pro to, aby žalobci bylo odepřeno poskytnutí informací z důvodů (údajného) „zneužití práva“. K této otázce se již v roce 2018 vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 1. 2018 č.j. 6 As 189/2017-32, zejména pak v odst. 23, 24, 25 jeho odůvodnění. Citací z odkazovaného rozhodnutí žalobce zdůraznil, že: *„nelze jen na základě toho, že někdo podal žádost o informace z důvodu jím provedené kontroly činnosti určité osoby“ dovozovat, že se jedná o zneužití práva. Pokud totiž poskytování těchto informací má vést ke kontrole činnosti orgánů veřejné moci a jejich pracovníků, nelze tento účel a cíl popřít tím, že je zneužitím práva na informace, pokud je motivací žadatele jeho názor o nekompetentnosti určité úřední osoby, což si následně hodlá ověřit právě předmětnou žádostí o informace (...) samotná skutečnost, že žadatel o informace nesouhlasí s výsledky činnosti úřední osoby v jiné věci, nezakládá důvod pro konstatování zneužití práva v případě, kdy žadatel o takové úřední osobě žádá informace o jejím vzdělání a odborné praxi. (...) Jestliže má být veřejná správa a její zaměstnanci předmětem kontroly, musejí tuto „běžnou“ kontrolu ustát, a to i když je jim tato kontrola subjektivně nepříjemná (...) Žalovaný, resp. povinný subjekt však v žádném případě nebude moci žádost odmítnout za použití institutu zneužití práva jen na základě skutečnosti, že žalobce podal žádost o informace s ohledem na to, že nepovažuje dotčenou úřední osobu za kompetentní.“* Dle žalobce se proto nemůže jednat o zákonný důvod, který by jej vylučoval z práva na informace, a už vůbec

ne v případě informací o úřední osobě, která žalobce šikanovala, porušovala jeho práva a jednala v rozporu se zákonem. Skutečnosti, které žalovaná účelově a nepravdivě podsouvá žalobci z důvodu jeho (údajného) propojení s dalšími osobami, jsou pouze v rovině neprokázaných spekulací. JUDr. PhDr. M. Š., Ph. D., je jedním z (mnoha) klientů žalobce a totéž platí i o T. H. JUDr. PhDr. M. Š., Ph.D., také přišel do úředního styku s pplk. Mgr. P. T. a byl také terčem jeho nadřazenosti, což vedlo k podání stížnosti. To jej však nevylučuje z práva na poskytnutí informací. Z práva na informace jej nevylučují ani jeho lidskoprávní aktivity ve veřejné sféře. Ohledně otázek (ne)fungování GIBS a dlouhodobého zneužívání úřední pravomoci uvnitř GIBS žalobce odkázal na podání spolku Šalamoun ze dne 11. 3. 2018. Žalobce dále vzhledem k judikатурnímu vývoji v otázce poskytování informací o platech, zejména s odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017 a sp. zn. IV. ÚS 1200/16 ze dne 3.4.2018, doplnil, že uvedené „platové nálezy“ byly vydány až po napadeném rozhodnutí, tudíž na těchto nálezech argumentace obsažená v napadeném rozhodnutí založena není a ani být nemůže. Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ve smyslu § 75 odst. 1 s.r.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

VI. *Jednání*

21. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 16. 1. 2020, žalobce prostřednictvím svého právního zástupce plně odkázal na podanou žalobu a navrhl, aby soud žalobě vyhověl. Žalovaný se z účasti na jednání omluvil a současně výslovně souhlasil s tím, aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Na svém procesním stanovisku však ničeho nezměnil.

VII. *Posouzení věci Městským soudem v Praze*

22. Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovanou je závěr žalované, zdali žalobce vůči povinnému subjektu zneužil svého práva na svobodný přístup k informacím, jestliže svou žádost o informace formuloval zásadně obsahově totožně se starší, povinným subjektem bezprostředně předtím odmítnutou žádostí o poskytnutí informací podanou ze strany Mgr. M. Š. dne 21. 8. 2015, v níž povinný subjekt shledal rovněž zneužití práva, tentokrát ze strany žadatele Mgr. M. Š. Povinný subjekt, obdobně jako po něm žalovaná, shledal, že ze spisové dokumentace plynula osobní provázanost Mgr. M. Š. a žalobce, resp. primární zájem Mgr. M. Š. získat prostřednictvím žalobce odmítnuté informace k osobě pplk. Mgr. P. T. pro jeho další dehonestaci. V zásadě je tak otázkou, zdali žádost o informace podaná žalobcem představuje za těchto okolností zneužití jeho práva na informace podle zákona č. 106/1999 Sb., a zda se tak jedná o důvod pro odmítnutí poskytnutí informací o osobě příslušníka povinného subjektu pplk. Mgr. P. T. či nikoliv.
23. Soud po důkladném přezkoumání spisové dokumentace shromážděné pro účely vydání napadeného rozhodnutí k jednotlivým žalobním bodům shledal žalobu nedůvodnou. Po níže uvedeném vypořádání žalobních námitek se soud přiklonil k závěru, že ke zneužití práva na informace ze strany žalobce došlo, a to především pro zásadní totožnost žalobcem podané žádosti o informace se žádostí o poskytnutí informací podanou ze strany Mgr. M. Š., dříve povinným subjektem rovněž odmítnuté pro zneužití práva, konkrétně pro hrozící dehonestaci příslušníka povinného subjektu pplk. Mgr. P. T. ze strany žadatele Mgr. M. Š.

24. Z ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., plyne, že pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
25. Zákon č. 106/1999 Sb., ve svých dalších ustanoveních (§ 7 až § 11) uvádí konkrétní formální výlukové důvody, pro něž povinný subjekt žadateli požadované informace neposkytne. Mezi těmito důvody však není výslovně zmíněno zneužití práva žadatele na informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb.
26. Z ustanovení § 8 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, se podává, že zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany. Ustanovení § 547 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, pak stanoví, že právní jednání musí obsahem a účelem odpovídat dobrým mravům a zákonu.
27. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, jakož i právní doktrína (srov. např. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016) přípustnými důvody pro odmítnutí poskytnutí žadatelem vyžádaných informací shledaly rovněž důvody povahy faktické. Nejtypičtější faktickou situací, která brání poskytnutí určité informace, je její fyzická nedostupnost pro povinný subjekt, čili její relativní neexistence ve vztahu k povinnému subjektu. Hned druhou nejvýznamnější skupinou faktických důvodů jsou situace, kdy sice předmětná vyžadovaná informace existuje, leč jejímu poskytnutí zásadně a účinně brání skutečnost, že žadatel o takovou informaci svým výkonem práva zneužil svého práva na informace, typicky tím, že povinný subjekt zahlcoval svými opakovanými žádostmi o informace. Za takové situace totiž nelze přistoupit k výkonu žadatelova práva na informace, jestliže se tento snížil k úskoku, či jinak, nikoliv v dobré víře a poctivě, obrátil výkon práva navzdory jeho jinému smyslu vůči povinnému subjektu v bezpráví.
28. Pojem zneužití (subjektivního) práva není přes jeho výslovné použití právním řádem definován a jeho vymezení se věnuje judikatura správních soudů. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004 – 48 je zneužití práva vymezeno tak, že jím je „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady lex specialis derogat legi generali vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz Knapp, V. Teorie práva. Praha: C. H. Beck, 1995, s. 184–185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu.*“ V podobných definičních souvislostech v relaci k pojmu zneužití práva se v bodě 28 odůvodnění svého rozsudku ze dne 27. 5. 2010, čj. 1 As 70/2008 – 74 Nejvyšší správní soud vyjádřil tak, že „... zákaz zneužití práva je pravidlo českého vnitrostátního práva, včetně práva veřejného, které vyplývá z povahy České republiky jako materiálního právního státu založeného na určitých vůdčích hodnotách, k nimž vedle úcty ke svobodě jednotlivce a ochraně lidské důstojnosti patří mimo jiné i úcta k harmonickému sociálnímu řádu tvořenému právem a odepření ochrany jednání, které práva vědomě a záměrně využívá v rozporu s jeho smyslem a účelem. NSS podotýká, že zákaz zneužití práva je v jistém smyslu ultima ratio, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastního právního řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se – zcela logicky – nejvíce střetává.“

29. Judikatura správních soudů shora uváděná definiční východiska zneužití práva postupně aplikovala i na případy poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. Městský soud v Praze považuje za vhodné zmínit v této souvislosti především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, čj. 6 As 68/2014 - 21, nebo bod 91 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012 - 62, v nichž Nejvyšší správní soud nepřímou, leč výslovně potvrdil zneužití práva na informace jako možný důvod pro odmítnutí žádosti. Ve vztahu k vyhodnocení určitého žadatele jako osoby zneužívající subjektivní veřejné právo na informace judikatura ustáleně zdůrazňuje, že každou žádost o informace je nutno hodnotit individuálně, takže nelze o určitém žadateli *a priori* říci, že jakákoli jím podávaná žádost o informace má charakter zneužití práva na informace (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2010, čj. 1 As 54/2010 - 29, ze dne 25. 6. 2014, čj. 6 As 68/2014 - 21, a ze dne 12. 6. 2015, čj. 2 As 24/2015 - 52). To samozřejmě, nahlíženo optikou rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2012, čj. 10 A 34/2011 - 54, nijak nevylučuje zkoumání kontextu, potažmo motivu podané žádosti o informace a zohlednění všech dalších žadatelem podávaných žádostí o informace, tedy hledání určitého jednotícího šikanózního úmyslu, resp. cíle na straně žadatele o poskytnutí informací.
30. Právní doktrína (blíže viz Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016) v této souvislosti konstatuje, že „...v praxi jsou obvykle za takové šikanózní žadatele považováni žadatelé, kteří podávají velké množství žádostí nebo kteří se opakovaně domáhají poskytnutí velkého množství informací. K označení žadatele jako osoby zneužívající právo na informace však tyto znaky nelze považovat za dostačující, neboť zákon množství informací ani podávaných žádostí jednotlivými žadateli nelimituje, naopak s nimi „mlčky“ počítá, když umožňuje prodloužení lhůty pro vyřízení žádosti o poskytnutí informace i uplatnění úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací ... Obecně proto lze říci, že o zneužití práva na informace půjde jen tehdy, jestliže k tomuto „množstevnímu“ aspektu přistoupí i určitý další faktor, jenž bude zcela nepochybně indikovat zneužívání tohoto práva (srov. shodně též názory judikatury, zejména rozsudky NSS č. j. 2 As 24/2015-52, č. j. 6 As 68/2014-21, č. j. 9 As 111/2011-30 a č. j. 1 As 59/2012-33). Může se jednat např. o podávání velkého množství žádostí o poskytnutí různorodých informací, které spolu obsahově nesouvisejí, o snahu „paralyzovat“ množstvím podávaných žádostí vyřizování běžné agendy povinnými subjekty (např. v malých obcích, které nemají uvolněné obecní funkcionáře, může „aktivita“ takového žadatele prakticky zastavit vyřizování jiných běžných agend), neúčelné podávání stížností podle § 16a v situacích, v nichž již žadatel informace získal, byť po lhůtě, opakované nezaplacení zjevně oprávněné úhrady nákladů (např. úhrady za poskytnutí listinných kopií, u nichž není spor o množství ani výši úhrady), bezsmyslné trvání na zaslání informací elektronicky, když byly poskytnuty v listinné formě ..., bezdůvodné trvání na přímém poskytnutí zveřejněných informací [srov. rozsudek NSS č.j. 1 As 162/2014-63 (3276/2015 Sb. NSS), bod 54 odůvodnění] či tematicky zcela zjevně nesmyslné otázky ... NSS používá výstižné zobecňující označení takových osob jako osob vedoucích „spor pro spor“ a nikoli pro získání informace (např. rozsudek NSS č. j. 8 As 182/2014-12). Jestliže množství žádostí podávaných jedním žadatelem (eventuálně více „spojenými“ či personálně propojenými žadateli) skutečně povinnému subjektu zabraňuje plnění ostatních zákonných povinností a má-li takové jednání „šikanózní cíl“ (třeba jen rozumně dovoditelný, nikoli žadatelem výslovně projevový), bude možné hovořit o zneužívání práva na informace.“ (zdůraznění citovaného textu přidáno Městským soudem v Praze).

31. Na půdorysu skutkového stavu nyní projednávaného případu před konkrétním vypořádáním jednotlivých žalobních námitek soud v obecnější rovině konstatuje, že podle jeho přesvědčení nelze obcházet konkrétní osobní animozitu, která byla ze strany jedné osoby, a to žadatele o informace Mgr. M. Š., v písemné podobě vcelku agresivně vyjádřena vůči subjektu údajů – příslušníku povinného subjektu (pplk. Mgr. P. T.), jehož se bezprostředně v poloze osobních urážek týkala, tak, že žadatel o informace přistoupí k postupu, kdy namísto řádného a právem předvídaného soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu, jímž mu bylo poskytnutí požadovaných informací odmítnuto, využije třetí osoby k tomu, aby za něho podaly textově zcela shodné žádosti o poskytnutí totožných informací. V důsledku toho byl povinný subjekt nucen vedle výkonu své působnosti nadměrně a bezdůvodně opakovaně řešit již jednou vyřízenou věc, a to i na úkor případných dalších žádostí o poskytnutí informací jiných žadatelů. Řečeno jinak, v daném případě žalobce vědomě zahlcoval kapacitu povinného subjektu s cílem jej dále časově a věcně zatížit v již jednou řešené věci, s následnými multiplikovanými procesními komplikacemi v očekávatelné přezkumné aktivitě opakovaně informačně neuspokojeného žadatele pro případ jeho dalšího odmítnutí poskytnutí sekundárně a skrze jiného vyžádaných informací. Ústavně zakotvené právo na svobodný přístup k informacím zcela jistě nebylo k takovým účelům zamýšleno, ani komponováno zákonodárcem v zákoně č. 106/1999 Sb. Žalobce se tak vlastně spolu s osobou pana T. H., rovněž využitou ze strany původního neuspokojeného žadatele o poskytnutí informací Mgr. M. Š., domáhá práva, jímž v tomto konkrétním případě s ohledem k okolnostem nejenže nedisponuje, ale jedná dokonce protiprávně, přičemž na úkor oprávněných žadatelů o informace váže kapacity povinného subjektu, potažmo dalších institucí, jejichž existence není ovšem vyhrazena jen některým vyvoleným jedincům, v tomto případě pak Mgr. M. Š.
32. Před samotným vypořádáním žalobcových námitek soud podotýká, že žalobce k sestavení žaloby přistoupil tak, že do určité míry zopakoval své odvolací námitky, již jednou žalovanou vypořádané v rámci napadeného rozhodnutí, a zčásti žalobní body formuloval jen ve velmi obecné rovině, bez potřebné individualizace jejich použitelnosti právě na nyní projednávanou věc. Tím si do značné míry zkomplikoval svou výchozí procesní pozici, protože soud k vypořádání nedostatečně konkrétních a uchopitelných žalobních námitek přistoupil s touž hloubkou ke zpracování jejich následného vypořádání. Tento postup soudu zcela konvenuje zásadě, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby přitom v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
33. Městský soud v Praze se tak žalobními námitkám vzhledem k jejich obecnosti mohl věnovat pouze v téže míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Jestliže žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Soud s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům uzavírá, že se z níže vyložených důvodů v zásadě ztotožnil s argumentací, kterou žalovaná uvedla v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

34. Tvrdí-li tedy žalobce bez dalšího, že napadené rozhodnutí spočívá na „*pokřiveném výkladu*“ zákona ze strany žalované, soudu nezbyvá než konstatovat, že žalobcem tvrzenou pokřivenost výkladu jakéhokoliv zákonného ustanovení ze strany žalované v napadeném rozhodnutí neshledal. Napadené rozhodnutí je zbudováno na shora uvozeném pevném právním základu, jenž vychází z hodnotové orientace materiálního právního státu spočívající mimo jiné na principech rovnosti zbraní, kdy na jedné straně jsou všem jednotlivcům ústavně zaručována též práva (zde právo na informace), na straně druhé ovšem tato práva podléhají na téže úrovni právní úpravy určitým omezujícím principům, včetně principu legality a principu zákazu zneužití těchto práv k tíži ostatních, stejně právy vybavených jedinců (srov. též *Gerloch, A.: Teorie práva. 7. Vydání, Plzeň: Aleš Čeněk, 2017, str. 216 - 228*). Soud na tomto místě odkazuje na již výše podaný výklad k faktické povaze důvodu pro odmítnutí poskytnutí informace nad rámec zákonem č. 106/1999 Sb., výslovně uváděných výlukových důvodů, jímž je rovněž zneužití práva na informace ze strany žadatele. Právní relevantnost žalovanou v napadeném rozhodnutí uvedeného důvodu spočívajícího ve zneužití práva na informace žalobcem soud shora přiblížil podrobným vykreslením ustáleného judikatorního rámce rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, jakož i doktrinárními východisky, která pro své hodnocení projednávané věci rovněž použil. Soud tudíž nesouhlasí se žalobcem, že se žalovaná (při podrobném, logickém a přesvědčivém popsání skutkových okolností, za kterých byla podána žalobcem jeho žádost o informace) dopustila jakékoliv nepravosti či nepřesnosti ohledně právního hodnocení nastalé situace, když jednání žalobce v kontextu časově předcházející odmítnuté žádosti o poskytnutí informace Mgr. M. Š. ve zcela totožné věci, ve vazbě na současně podanou žádost o tytéž informace ze strany třetí, do celé věci zasvěcené osoby pana T. H., vyhodnotila jako šikanózní. Obě následné žádosti o informace byly navíc doručeny na podatelnu povinného subjektu společně právě panem T. H., čili i samotná žádost žalobce o informace doputovala k rukám povinného subjektu prostřednictvím pana T. H.
35. Jako zcela nepodložené pak soud vyhodnotil námitkové konstatování žalobce, opřené v zásadě toliko o odkaz na webové stránky Ligy lidských práv a na server lidovky.cz, že žalovaná sledovala napadeným rozhodnutím svůj „*obvyklý vzorec chování*“, jímž prostřednictvím odmítání žádostí o informace provádí „*zametání protiprávního jednání příslušníků Policie ČR*“. Tyto závěry žalobce, založené toliko na paušálním, blíže neodůvodněném hodnocení a prosté účelovosti, podle přesvědčení soudu nemohou ve vztahu k projednávané věci obstát. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela zřetelně popsala důvody, pro které odmítla žalobcovu žádost o informace, u níž nikoliv bezdůvodně konstatovala přítomnost celé řady nosných skutkových indicií, z nichž plynul logický závěr o opakování jedné a téže žádosti o informace Mgr. M. Š., jen za dodatečného „*použití*“ dvou dalších, koncentricky působících a dlouhodobě spolupracujících vzájemně propojených osob žadatelů o informace, sekundárně motivovaných k získání těchto informací právě originálním žadatelem o informace, jemuž se uzavřel přístup směrem k povinnému subjektu pro zjevenou cílenou slovní agresi vůči subjektu požadovaných informací pplk. Mgr. P. T.
36. Pakliže svou další žalobní námitkou žalobce odkazuje na § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., soud k tomu předně uvádí, že v žalobcem citovaném zákonném ustanovení je upraveno toliko to, že povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky, přičemž již žalobcem dále necitované znění odstavce 3 téhož ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., tyto základní osobní údaje identifikuje tak, že se jedná o jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky

poskytnutých veřejných prostředků. Ačkoliv má soud v obecné rovině předmětný odkaz za patřičný, uvedená žalobní námitka by obstála jen za situace, pokud by žalobce o informace o pplk. Mgr. P. T. nežádal za žalovanou zjištěných skutkových okolností, prokazatelně svědčících o tom, že v daném případě došlo ke zneužití žalobcova práva na informace. Právě v důsledku takto správními orgány identifikovaných okolností, resp. závadné motivace žalobce, kterou žalovaná nejen tvrdila, ale i náležitě prokázala, se žalobce z polohy svého práva na poskytnutí vyžádaných informací sám dostal do pozice vlastního protiprávního jednání, jímž bylo zmiňované zákonné ustanovení z jeho strany zneužito. Bylo-li tedy soudem shledáno, že žalovaná v napadeném rozhodnutí prokázala žalobci zneužití práva na informace, není ani žádného prostoru pro uplatnění „principu proporcionality“, tedy patrně testu veřejného zájmu, na který žalobce v této souvislosti upozornil.

37. Stěžejní žalobní námitka spočívá v tvrzení, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nezpochybnitelně nedoložila spojení žalobce s Mgr. M. Š. a panem T. H., resp. to, že by žalobce či Mgr. M. Š. kdy v minulosti požili poskytnuté informace pro jinou než vlastní potřebu, např. pro zveřejnění. Soud nejprve upozorňuje na relevantní vodítko právní doktríny (viz *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016*), uvádějící tyto závěry: „... Cíl (důvod) podání žádosti tedy sám o sobě může indikovat zneužití práva na informace, resp. snahu získat informace k cíli, který se přičí zákonu. ... Jiným příkladem může být **zjevná snaha se „mstít“ pracovníkovi veřejné správy např. za vydané rozhodnutí tím, že si o něm žadatel (účastník jiného řízení) takto získává informace (žádosti o informace mající povahu specifického stalkingu)**. Obecně tedy platí, že úmysl žadatele na zneužití práva na informace skutečně může ukazovat. Problémem pak bude spíše způsob, jak takový úmysl prokázat. Vyjma „naivních“ žadatelů, kteří v žádosti sami takový úmysl vyjeví, je totiž problém žadateli prokázat, že na jeho straně je skutečně žádostí sledován protiprávní úmysl. **Obvykle bude nutné usuzovat z kontextu žádosti a chování žadatele v jiných případech.** Tak např. u KS v Ústí nad Labem je pod sp. zn. 15 A 27/2015 přezkoumáváno odmítnutí žádosti o platy konkrétních úředníků, podané osobou, jejíž věc nevyřídili tito úředníci „k žadatelově spokojenosti“, byli žadatelem napadnuti a z dalších znaků odvolací orgán usoudil, že se jedná o zneužití práva....“ (zdůraznění textu přidáno soudem). Soud v návaznosti na takto citované závěry právní doktríny uvádí, že žalovaná, stejně jako před ní povinný subjekt, řádně v případě žalobce usoudili na nikoliv originální kontext podané žádosti o informace a přihlédli též k chování žalobce a jemu osobně spřízněných osob Mgr. M. Š. a pana T. H. v jiných, jim známých a výslovně označených případech.
38. Soud v první řadě ohledně namítané neprokázané vazby žalobce na osobu Mgr. M. Š. poukazuje na vskutku výmluvná slova samotného žalobce, použitá v jeho vlastní žalobní argumentaci, která jej usvědčují v přesném opaku jeho tvrzení, a podporují tak závěry žalované ohledně vzájemného propojení především v linii vazby mezi žalobcem a Mgr. M. Š. Žalobce především výslovně přiznal spojení mezi ním a Mgr. M. Š., když jako advokát Mgr. M. Š. zastupoval v celé řadě právních věcí a naopak, Mgr. M. Š. žalobce zastupoval v případech, kdy byl sám poškozen Policií ČR. Již tato skutečnost sama o sobě se značnou vypovídací hodnotou přisvědčuje vzájemnému profesnímu i lidskému spojení mezi oběma osobami. Z následného projevu žalobce soud potom identifikoval silnou vazbu a pochopení žalobce pro situaci Mgr. M. Š., který se podle jejich sdíleného názoru (ostatně sám žalobce Mgr. M. Š. zastupoval vůči povinnému subjektu) stal obětí šikanování ze strany příslušníka povinného subjektu pplk. Mgr. P. T., v řízení však neprokázaného, a to ani k žalobcem

vznesené stížnosti vůči tomuto příslušníkovi povinného subjektu. Žalobce též v žalobě vyjádřil vlastní pocit újmy, jenž ho jímál jak z titulu údajného obtěžujícího předvolávání Mgr. M. Š. k podávání vysvětlení právě ze strany pplk. Mgr. P. T., tak i proto, že jmenovaný příslušník povinného subjektu na něj jako advokáta vzápětí podal kárný podnět k České advokátní komoře. Ostatně tento spouštěcí moment žalobce sám textově podtrhl i v samotné žalobě, když v jejím závěru uvedl, že žádost o informace podal v návaznosti na podnět pplk. Mgr. P. T. proti žalobci u České advokátní komory. Soud tak považuje za zcela zjevné, že žalobce nebyl ve věci Mgr. M. Š. nestranným pozorovatelem, nýbrž osobou s ním pevně svázanou společným zájmem na vyřízení celé věci, v níž ostatně původně sám podal vůči jmenovanému příslušníkovi povinnému subjektu v zastoupení Mgr. M. Š. stížnost. Soud v neposlední řadě upozorňuje na skutečnost, že žalobce způsobem jím vedené, již výše soudem komentované žalobní argumentace v podstatě přitakal, neřku-li v dalším odůvodnil závěry, k nimž dospěla žalovaná v napadeném rozhodnutí. Zdejší soud se nad rámec vlastního žalobcova přiznání zároveň ztotožnil se závěrem žalované uvedeným v napadeném rozhodnutí, že poskytnutím vyžádaných informací žalobci by se pro shora zmiňované důvody a motivaci žalobce zcela vytratila informační podstata takto žalobcem získaných informací, jež by následně logicky posloužily jinému než zákonem č. 106/1999 Sb., předpokládanému účelu, a byly by použity jako další možný prostředek boje Mgr. M. Š. s pplk. Mgr. P. T., potažmo povinným subjektem, který se za svého příslušníka podle názoru soudu oprávněně postavil. Závěry žalované v napadeném rozhodnutí tudíž velmi přiléhavě dopadají na skutkový stav, se kterým se žalovaná náležitě a přiměřeně situaci na straně žalobce vyrovnala tak, že žalobcovu (sekundární) žádost vyhodnotila jako pokračující či opakovanou (primární) žádost Mgr. M. Š., o které však již dříve rozhodla se závěrem o (primárním) zneužití práva na informace. Je tak třeba vnímat, že oním zneužívajícím prvkem žalobcova jednání nebyly, byť patrně hrozící dehonestující či jinak šikanózní útoky na pplk. Mgr. P. T., příslušníka povinného subjektu, jehož se vyžadované informace výhradně dotýkaly, nýbrž obtěžující opakované podání téže žádosti o informace, jakou již předtím neúspěšně podal z jiných důvodů zneužití práva na informace původní žadatel Mgr. M. Š.

39. Soud v reakci na naposledy uváděnou žalobní námitku rovněž uvádí, že za zcela evidentní považuje rovněž úzkou vazbu či spojení mezi žalobcem a panem T. H., potažmo mezi panem T. H. a Mgr. M. Š., když již z napadeného rozhodnutí (str. 2) plynulo, že si je žalovaná v rámci rozhodování vědoma skutečnosti, že to byl právě pan T. H., kdo osobně na podatelnu povinného subjektu doručil nejen za sebe, ale i za Mgr. M. Š. a žalobce různé podněty všech těchto tří osob. Soudu není zřejmé, z čeho žalobce v žalobě usuzuje, že spojení mezi ním a Mgr. M. Š. nebylo žalovanou v předmětné věci prokázáno, resp. že bylo jen bez důkazů tvrzeno. Onomu relevantnímu spojení mezi žalobcem a Mgr. M. Š. dle názoru soudu nasvědčuje kromě již uvedeného i samotná stylistická konstrukce žádosti o informace ve srovnání s dříve podanou žádostí o informace Mgr. M. Š., na níž v prvostupňovém rozhodnutí upozornil povinný subjekt. Rovněž tyto skutečnosti žalovaná řádně argumentačně předeštlá v rámci napadeného rozhodnutí k obdobně znějícím odvolacím námitkám, které žalobce do značné míry jen znovu promítl do své žaloby bez další reakce na jejich vypořádání žalovanou. Soud na tomto místě nemůže žalobce v žalobní argumentaci zastupovat, či tuto dále rozvíjet, a plnit tak roli žalobcova advokáta. Proto se omezuje na strohé konstatování, že souhlasí se závěry, k nimž dospěla žalovaná v napadeném rozhodnutí o tom, že podání žádosti o informace, v zásadě jen textově převzaté ze žádosti o informace Mgr. M. Š., bylo v zásadě jen účelovým krokem

žalobce, čili sekundárně zneužívajícím, kamuflážně lstivým jednáním, ve výsledku nicméně směřujícím k poskytnutí informace ve prospěch Mgr. M. Š., jemuž byly informace o pplk. Mgr. P. T. předcházejícím rozhodnutím povinného subjektu odmítnuty.

40. Poslední žalobní námitkou se žalobce vrátil prakticky v plném rozsahu ke své odvolací námitce, jíž se žalovaná v napadeném rozhodnutí rovněž v dostatečné míře zabývala. Soud nemá důvod za takové situace stavět originální argumentaci pro její vypořádání a ve všem podstatném tedy odkazuje na vypořádání této námitky provedené žalovanou v napadeném rozhodnutí (především str. 5 napadeného rozhodnutí). Soud se plně ztotožnil s názorem žalované, že za situace, kdy žadatel jednal způsobem zneužívajícím své právo na informace podle zákona č. 106/1999 Sb., je povinný subjekt oprávněn právě pro posouzení zneužití takového práva zohlednit motivaci žadatele, případně i personální propojení mezi žadatelem a dalšími osobami, které již vůči povinnému subjektu určitým způsobem procesně vystoupily. Tyto závěry soud opírá o shora vyjmenovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu (zejména o rozsudek jeho rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012 – 62, na něž výslovně žalovaná v napadeném rozhodnutí včetně explicitní citace poukázala), a rovněž o soudem rovněž zmiňované závěry právní doktríny. Šikanózní jednání nelze bez zkoumání motivačního pozadí žadatele o informace vlastně ani jinak povinným subjektem detekovat, potažmo prokázat. V projednávaném případě byl tedy takový postup povinného subjektu, jakož i žalované, zcela na místě. Povinnému subjektu ani žalované nelze tedy důvodně vytýkat, že předtím, nežli učinili závěr o zneužití práva na informace ze strany žadatele, řádně prověřili okolnosti, které vedly žalobce k podání jeho žádosti o informace, přičemž zjistili, že mezi žalobcem a Mgr. M. Š., jenž již dříve prakticky totožnou žádost o informace k povinnému subjektu podal, existovalo relevantní osobní propojení založené společným zájmem na vyřízení věci, když z jejich dřívějšího jednání, jakož i vlastní argumentace žalobce, bylo zřejmé běžné vzájemné zastupování jednoho druhým ve správních řízeních. To byl ostatně i případ řízení o samotné žádosti o informace Mgr. M. Š., v němž žalobce opět vystupoval jako jeho zástupce.
41. Soud se konečně neztotožnil ani se závěrečnou subnámitkou žalobce ohledně právní irelevantnosti zneužití práva na informace jako důvodu k odmítnutí poskytnutí vyžádaných informací, který není zákonem č. 106/1999 Sb., výslovně konstruován. Ačkoliv soud formálně souhlasí se žalobcem, že tento důvod není zákonem č. 106/1999 Sb., skutečně výslovně konstruován, odkazuje na svůj úvodní výklad k právnímu hodnocení projednávané věci, v němž uvedl, že tento faktický důvod odmítnutí žádosti o informace byl extrahován rozhodovací praxí soudů vedle dalších důvodů plynoucích z právních principů, které ovládají právní řád jako celek. Z výkladu podaného soudem taktéž plyne, že předmětná ustálená judikatura se nevytvořila pouze v rámci rozhodování o osvobození od soudních poplatků, jak v žalobě tvrdil žalobce, nýbrž přímo v případech meritorně navázaných na problematiku svobodného přístupu k informacím ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o čemž svědčí například již vícekrát zmiňované závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012 – 62.
42. Pro úplnost soud dodává, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2018 č.j. 6 As 189/2017-32, na něž žalobce odkázal v replice k vyjádření žalovaného, nelze na nyní posuzovaný skutkový základ aplikovat, neboť žalovaná i povinný subjekt dospěly k závěru o zneužití práva na základě souboru jiných skutkových zjištění, než byly předmětem hodnocení v žalobcem citovaném rozhodnutí. Zneužití práva v nyní projednávané věci není založeno na skutečnosti, že žalobce podal žádost o informace za

účelem kontroly činnosti určité úřední osoby (zde pplk. Mgr. P. T.), nýbrž na skutečnosti, že žádost o informace neodráží originální požadavek žalobce na uspokojení jeho práva na informace (viz výklad výše). Výkladový posun zachycený zejména v nálezech Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017 a sp. zn. IV. ÚS 1200/16 ze dne 3. 4. 2018 vzhledem k aprobovanému závěru o zneužití práva na posuzovanou věc nikterak nedopadá, a z tohoto důvodu není třeba blíže se vyjadřovat k odkazu žalobce na uvedené „platové nálezy“ Ústavního soudu.

43. Závěrem soud uvádí, že neprovedl žalobcem navržené důkazy, neboť jím označené veřejně publikované texty postrádají konkrétní propojení s relevantní skutkovou situací. Soud v projednávané věci dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě správního spisu; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto shledal nadbytečným
44. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné účelně vynaložené náklady nad rámec její běžné úřední činnosti v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. ledna 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu